

ВІСНИК ІСТІФАКУ

Жовтень
2012 року

ГАЗЕТА ДЛЯ СТУДЕНТІВ І ПРО НИХ

У ЦЬОМУ ВИПУСКУ

СЛОВО ДЕКАНА

Промайнуло літо, на деревах з'явилася позолота, а це значить, що розпочався новий навчальний рік. Яким він буде для нас? Мабуть, як завжди, сповнений надіями і розчаруваннями, перемогами і поразками, особливо для 136 першокурсників, які поповнили велику родину факультету історії та права – найкращого факультету університету. Зразу хочу попередити: легкого життя не чекайте!!! Ні новачки, ні старожили. Викладачі за коротке літо не стали менш вимогливішими та принциповішими, особливо в умовах переходу на нову для всіх нас стобальну систему.

Тож хочу побажати всім нам натхнення, оптимізму, терпіння та успіху!

**Світ вишуканого мистецтва.
Дорого і ... небезпечно**

**Літня практика.
Як це було?**

**Тиждень права на нашому
факультеті**

**Марина Тарковська: «Я така
людина, така... дуже... як ска-
зати... не знаю яка. Ось така.»**

**Робота влітку. Живий експе-
римент**

**Варто переглянути.
Гарячі прем'єри літа та осені**

Літня практика. Наші враження

Автор: Савич Ксенія, Чигин Дмитро, Хачатрян Ачер, Веріч Юлія

Археологічна практика

Влітку цього року здійснилася мрія мого дитинства – на цілих три тижні я відчула себе справжнісіньким археологом, проходячи практику в мальовничому селі Торговиці. Долаючи разом із одногрупниками всі складнощі і радощі життя в польових умовах, ми дійсно стали великою дружньою сім'єю і надійною опорою один одному. З археологічною практикою у всіх нас пов'язано безліч приємних яскравих спогадів, які залишаться в нашій пам'яті назавжди. Такі маленькі неприємності, як постійні мозолі на пальцях та відчуття втоми, не затьмарять таких прекрасних миттєвостей, як вечірнє чаювання чи «польова пошта». По-справжньому незабутнім дійством залишиться головна подія для кожного першокурсника – посвята в археологи. Цінним став і той досвід, яким поділились з нами наші керівники, ставши для кожного і суворими наставниками, і люблячими батьками, і справжніми товаришами.

Доказом того, що археологічна практика справила на нас неймовірно гарне враження, зацікавила та приворожила нас, є бажання моїх одногрупників із задоволенням поїхати на розкопки в Торговицю наступного року.

По проходженню практики я зрозуміла, що професія археолога не така вже й романтична, як вважає більшість людей. Це тяжка праця під палючим сонцем, місяці роботи на великій відстані від своєї домівки та рідних людей та проживання в умовах незвичних для пересічних людей. На мою думку, археолог – не просто професія, а високе звання, яке заслуговує поваги.

Я безмежно вдячна нашим керівникам: Козир Ірині Анатоліївні, Сичову Михайлу Вікторовичу, Чорному Олександру Васильовичу та Панченку Кирилу за гарне ставлення, підтримку та можливість відчути себе справжнім археологом!

Етнографічна практика Враження 1

В період з 18 по 23 червня на території Добровеличківського району Кіровоградської області діяла етнографічна експедиція нашого факультету під керівництвом Проскурової С. В. Нашою метою було дослідження історичних та краєзнавчих джерел історії цього району.

У селі Липняжці ми мали нагоду познайомитись з народним колективом «Червона калина» та справжньою майстринею вишиванок Москаленко В. І. Гідом нашим став краєзнавець Доній А. Г. Він розповів про історію села, та його дивовижні загадки. Нашу увагу привернув відбиток ноги на камені біля своєрідного «капища», а також старовинне кладовище з козацьким хрестом. Наступного дня наша група відвідала унікальну гідрологічну пам'ятку «Запорізька криниця» (с. Василівка). Свою назву отримала, оскільки саме з цього джерела, за легендою, пили воду запорожці. Джерело цікаве тим, що розташоване на дні балки й на декілька десятків метрів біля її

бровки. Вважається, що це вихід підземної річки.

Не оминула етнографічна експедиція й село Глиняне, засноване в XIX ст., як залізничний роз'їзд гілки Ольвіополь-Єлисаветград. Цікаво, що саме тут провів свої останні дні відомий український поет М. Вороний. У ході експедиції нам пощастило зустріти і взяти інтерв'ю у цікавих людей: сторічної мешканки села Малиновської М. І., ветерана Сиволапа М. М. Частина групи студентів побувала й у селі Міжколодязному, де поспілкувалась з Мельником І. О., який пережив голод та війну.

У Піщаному броді студенти мали змогу відвідати школу-інтернат. Зібрали місцеві перекази про весілля Н. І. Махна з Галиною Андріївною. Після обіду відвідали село Перчунове, засноване в 1864 році, географічна назва села походить від батрака Перчуна. Поспілкувались з директором школи Наумовою М.Й. та побували в шкільному музеї, в якому зберігаються оригінали листів радянських солдатів.

Гідом під час екскурсії містом Помічна був міський голова, залізничник за фахом, Антошик Микола Миколайович. Розповів історію міста та станції. Одна з галерей вагон-музею була присвячена українському патріоту, дисиденту Чорному Петру Павловичу. Особливо цікавою для нас стала звістка, що в буремні роки Громадянської війни тут стояв загін Мішки Япончика. Звернув увагу на мармурові пам'ятники (чумака з возом, полеглим афганцям). На останок зіграв на бандурі з пісні.

Наша група відвідала 7 населених пунктів, встигла опитати близько 20 респондентів. Зібрали величезний письмовий, а також фото-, відео-, аудіоматеріал.

Етнографічна практика **Враження 2**

Практика – частина активного студентського життя. Цьогорічне етнографічне дослідження

залишило яскравий слід у пам'яті студентів та її керівника С. В. Проскурової.

18 червня 2012 року група «Етнографі» поїхала до Добровеличківки на шість днів. Практику можна назвати пригодницьким романом. А як же студенти факультету історії та права без вражаючих несподіванок?!

До Добровеличківки ми прибули о 17-й годині, і нас відразу ж поселили у дитячу юнацьку спортивну школу. Виділили дві кімнати: для хлопців і для дівчат, та забезпечили ліжками. Не гаючи часу, юні етнографи в цей день відвідали краєзнавчий музей.

Протягом п'яти днів нас вранці забирав мікроавтобус і відвозив до обраного населеного пункту. Студенти, як бджілки, збирали і записували усну інформацію, знаючи, що їх погодують. І Липняжка нас не розчарувала – вміють жителі зустрічати гостей. Але найсмачніші страви – у Новоглиняному, навіть запросили до себе після навчання працювати. Більше сподобалося у Помічній - вагонний музей та авторське виконання української пісні на польській мові головою РДА міста М. М. Антошиком.

Своє дозвілля студенти провели на «ура»: фотографувалися, як в робочий час із респондентами, так і під час розваг, активно займалися спортом (не даремно нас поселили у спортивну школу), проводили змагання з настільного тенісу. Практиканти настільки всебічно розвинуті, що кожного вечора влаштовували розважальні програми на різну тематику: сольні концерти у виконанні Є. Бабіної, душевні романси гітариста В. Шульженка... Не відставали й у кіномистецтві – переглянули і покритикували чимало нових фільмів.

Ну і як же може бути чудово організована практика без прекрасного керівника С. В. Проскурової?!

Загалом, враження неймовірні, ми зуміли об'єднати корисне з приємним! Сподіваюся, ча-

стина студентів наступного року відвідає ще один недосліджений університетом куточок Кіровоградської області.

Правова практика (початок, продовження ст.4)

Кожен студент рано чи пізно стикається з таким явищем як практика. Кожен вбачає в ній щось своє – цікаве та потаємне. Кожен очікує від неї чогось особливого.

Взагалі, таке явище, як практика, визначається як цілеспрямована діяльність людини, опанування і перетворення об'єктивної дійсності, всезагальна основа розвитку людського суспільства і пізнання. Практика — багатозначний термін. З одного боку, це — мотивована діяльність людини, спрямована на досягнення бажаного особистого чи соціального результату. З іншого — це підсумок, результат, досвід, який отримується внаслідок такої діяльності людини. До речі, й у тлумачних словниках зміст практики розуміється багатозначно. Тому студенти кафедри правознавства факультету історії та права вільно тлумачать власні дії під час практики. По закінченню проходження практики кожен згадує найяскравіші моменти двох тижнів, які провели: хто в органах юстиції, хто – в прокуратурі, а хто – нагороді.

(продовження, початок ст.3)

Відповідальні студенти пишаються своїми досягненнями в юридичній діяльності під час проходження практики. Так, студентка зб-ї групи Манько Ірина проходила практику в Добровеличківському районному управлінні юстиції, де більш за все їй сподобалось вести документацію в політичній сфері, адже таким чином розширився її кругозір. Ковальчук Юлія та Веріч Юлія практикувались в Прокуратурі міста Кіровограда: глибокі враження у обох – перші відвідування судових засідань запам'ятовуються на довго.

З більшістю студентів під час практики траплялись дивні колізії: одні були вимушені пояснювати на пальцях необхідність вчинення тієї чи іншої дії клієнтам, як це сталося у Іванкової Альони. Вона проходила практику в Новенській селищній раді, де їй довелося приймати заяву про шлюб у італійця, який дуже погано володіє українською мовою. У інших були не менш цікаві випадки. До прикладу візьмемо Будько Вадима та Барщевську Анастасію, які за якісне виконання покладених на них обов'язків керівником практики від підприємства, отримали нагороду у вигляді шоколадних батончиків «Snickers».

Таким чином, наші студенти мають не лише знання професійної діяльності, а й приємні та дещо солодкі спогади..

З вдячністю і любов'ю керівникам практик за створені незабутні спогади студентки факультету історії та права

Міжнародна науково-практична конференція «Війна 1812 року у вітчизняній та європейській історії»

6 жовтня 2012 року в Кіровоградському державному педагогічному університеті імені Володимира Винниченка відбулася Міжнародна науково-практична конференція «Війна 1812 року у вітчизняній та європейській історії», організована зусиллями Кіровоградської обласної державної адміністрації, посольством Російської Федерації в Україні, представництвом Росспівробітництва в Україні, факультетом історії та права КДПУ.

Проведення конференції, присвяченої 200-й річниці війни 1812 року, передбачало обговорення проблемних та мало досліджених питань історії боротьби народів Російської імперії проти наполеонівської Франції.

Відкрив роботу конференції ректор університету професор О. А. Семенюк. Заступник голови Кіровоградської обласної державної адміністрації Г. В. Пастух зачитала звернення губернатора С. М. Ларіна до учасників конференції та побажала їм плідної роботи. Від імені російської делегації з вітальним словом до присутніх звернулася перший секретар Посольства Росії в Україні І. Г. Царьова

У ході конференції прозвучали виступи, присвячені міжнародній ситуації напередодні війни, військовим формуванням та героям війни 1812 року в історії Єлисаветградського та Олександрійського повітів Херсонської губернії, перебігу воєнних дій під час окремих операцій.

Учасники науково-практичної конференції відзначили високий рівень її організації. Особливі слова подяки були висловлені організаторам книжкової

виставки присвяченої війні, воєнним діям та персоналіям 1812 року. В цілому на конференції склалася доброзичлива атмосфера, яка значною мірою сприяла обговоренню актуальних питань та участі у дискусіях.

Підбиваючи підсумки роботи конференції учасники висловили побажання й надалі проводити подібні наукові форуми. Фінал конференції увінчався нагородженням переможців молодіжного конкурсу з історії війни 1812 року серед учнівської та студентської молоді всієї України.

Тиждень права на нашому факультеті

Автор: Кругляк Максим

8 жовтня Україна святкує День юриста. Це свято з'явилося в Україні згідно Указу Президента № 1022/97 від 16.09.1997 р.

Професія юриста не втрачає своєї актуальності та популярності, саме тому з кожним роком все більше і більше людей відзначають це свято як професійне. Воно об'єднує юристів різних сфер діяльності, що стоять на захисті прав і свобод українців. Це свято суддів, прокурорів, адвокатів, слідчих нотаріусів та викладачів юридичних вузів.

Факультет історії та права та викладачі кафедри правознавства не залишилися осторонь цієї події. Саме тому був розроблений план заходів, присвячених Дню юриста, які зацікавили всіх студентів без винятку.

Розпочався тиждень права з конкурсу стіннівок, які підготували студенти I-IV курсів спеціальності «Правознавство».

Наступним заходом, традиційно, стало проведення науково-практичної конференції «Актуальні проблеми національного законодавства».

Відкрила конференцію декан факультету історії та права ка-

ндидат історичних наук, доцент Філоретова Лариса Мартіївна. Вона привітала із професійним святом викладачів кафедри правознавства та студентів-правників як майбутніх спеціалістів у галузі юриспруденції. Лариса Мартіївна побажала правознавцям нових професійних успіхів та творчих досягнень, а також відзначила великі досягнення студентів-правників у науковій роботі.

Приємною несподіванкою стало нагородження найактивніших студентів подяками за сумлінне ставлення до навчання та особисті успіхи у науковій та громадській діяльності. Зокрема, були оголошені подяки таким студентам: Безшкуренку Артему, Веріч Юлії, Гусевій Анні, Іванковій Альоні, Карповій Яні, Ковальчук Юлії, Кругляку Максиму, Сивоконь Поліні, Стрельник Оксані, Улюшеву Богдану, Чорній Марині.

До привітальних слів декана приєднався кандидат юридичних наук, доцент Зеленський Сергій Миколайович, який від імені колективу кафедри правознавства побажав присутнім успіхів у навчанні та у майбутній професійній діяльності.

Після привітань з науковими доповідями виступили студенти-правники. Особливо цікавими були виступи Улюшева Богдана, Чорної Марини, Кругляка Максима, Іванкової Альони, Веріч Юлії та Сивоконь Поліни. Доповідачі відзначилися високим рівнем ораторства та обізнаності в актуальних проблемах національного законодавства. Про неабиякий інтерес та актуальність висвітлюваних питань свідчила активна участь аудиторії у їх обговоренні. Присутні ставили доповідаючим цікаві та доречні запитання і охоче залучалися до дискусій з приводу спірних питань.

Конференція проходила в такій святковій атмосфері та піднесеному настрої учасників, що цього не змогла зіпсувати навіть сильна злива з градом, яка раптово розпочалась за вікном.

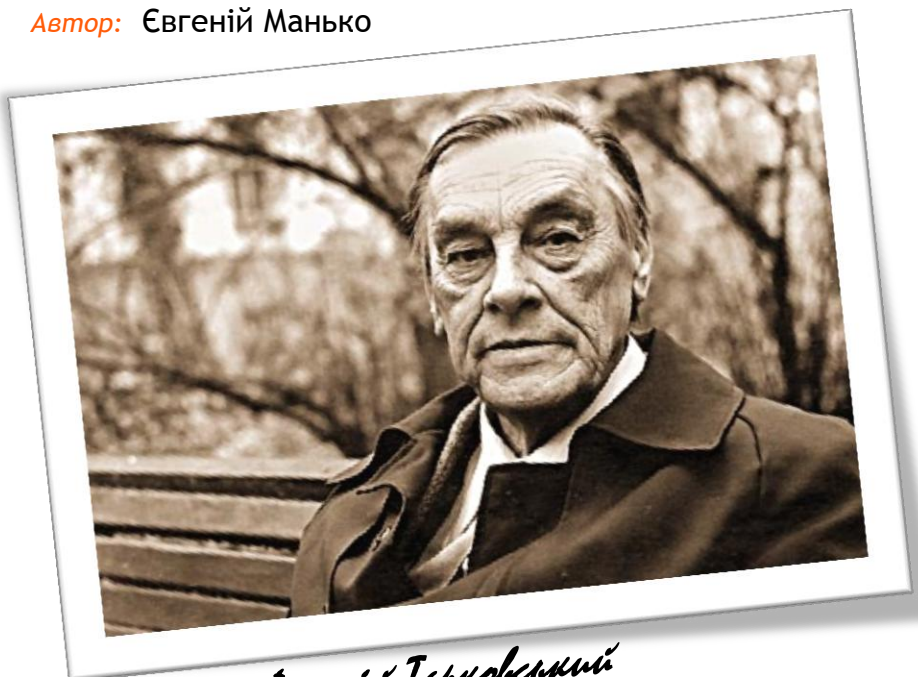
По завершенню конференції Зеленський Сергій Миколайович ще раз привітав усіх присутніх з Днем юриста, та вручив авторам наукових статей збірки матеріалів науково-практичної конференції.

На фото: Марина Арсеніївна Тарковська та наш кореспондент Є. Манько

Марина Тарковська: «Я така людина, така... дуже... як сказати... не знаю яка. Ось така.»

Автор: Євгеній Манько

На фото: Арсеній Тарковський

Як засвідчує історія, незвичайні люди найчастіше народжуються у сім'ях незвичайних людей. Мати Оскара Уайльда була активним борцем за незалежність Ірландії, все життя стверджувала, що вона італійка та влаштувала найпишніші та найвитонченіші прийоми у Дубліні середини XIX століття. Габріель Гарсія Маркес ріс під опікою дідусь-ветерана громадянської війни та бабусі, яка була знавцем народних вірувань й до півсмерті жалаха ними малолітнього письменника. А про вплив старшого брата-революціонера на молодого Володимира Ульянова навіть окремі конспірологічні теорії складають. Тож підібрати прикметник для опису людини, що походить з родини Тарковських і справді важко. Поміркуйте самі – рід Тарковських (який, до речі, тісно пов'язаний з родом Тобілевичів) дав світу одного поета – класика російської літератури; одного кінематографіста зі світовим ім'ям (до списку п'ятидесяти кращих фільмів усіх часів, складеному британським виданням "Sight & Sound" на основі опитування 846 кіноекспертів з усього світу у 2012 році ввійшло 3(!) його стрічки); одного революціонера, засновника народницького гуртка на Єлисаветградщині; та велику кількість акторів, дослідників, письменників

Звичайно ж, у людини, що виросла у такій сім'ї, фактично не має шан-

су стати звичайною, ординарною чи пересічною. І наша сьогоднішня героїня це переконливо доводить.

Марина Арсеніївна Тарковська відвідала Кіровоград в рамках сукупності заходів, на честь відзначення 105-ї річниці з дня народження її батька – Арсенія Олександровича Тарковського. І нам, дивом вдалось взяти у неї інтерв'ю під час коротенької 20-хвилинної перерви між конференцією, присвяченою Арсенію Олександровичу та черговим офіційним заходом, на який її було запрошено.

Наша героїня – це статна літня жінка, з прямою поставою та бездоганною літературною російською. У її голосі лунає добре приховане роздратування, коли на одній з зустрічей із шанувальниками поезії Тарковського її родину називають «аристократичною», але саме це слово першим виникає у свідомості, коли намагаєшся описати цю людину. До того ж, це саме той аристократизм, що виник ще за часів Російської імперії і вважався майже незаконним за часів імперії радянської. Істинний. Не снобістський.

Поки ми беремо у неї інтерв'ю Марина Арсеніївна подовгу не дивиться мені у вічі та делікатно не помічає як від хвилювання тремтить мій голос – адже це було б не ввічливо. Від неї віє оптимізмом навіть коли вона говорить про сумні речі – точнісінько як від поезій її батька або фільмів її брата. Напевно у родині Тарковських ця риса передається генетично. А ще, коли вона тримає у руках чашку з чаєм у неї рефлексивно, майже несвідомо, відстрочується мизинець...

- **Марино Арсеніївно, Ви, безумовно, людина творча – автор книги «Скалки дзеркала», член Спілки кінематографістів Росії, про Вас нещодавно зняли фільм... Розкажіть нашим читачам про свої творчі плани. Чим Ви зараз займаєтесь?**

Зараз я чекаю на вихід книги «Московські адреси Тарковських» – це остання моя робота, вона вже готова до друку у типографії. Що буде далі я поки не знаю – напевне візьму «тайм-аут», трохи відпочину, а потім прийде нова тема, нові ідеї... Тим паче, що побувавши на цій цікавій конференції (мова йде про конференцію, присвячену 105-річчю від народження Арсенія Тарковського, котра відбулась 17 вересня на базі Обласної наукової бібліотеки імені Д.Чижевського у нашому місті) я усвідомила наскільки багато залишається невідкритим, недослідженим у творчому спадку Арсенія Олександровича.

- **Відомо, що раніше у Вас існувала своєрідна традиція – щороку відвідувати наше місто. Коли Ви були у Кіровограді востаннє та як змінилось за цей час місто?**

В останнє я була у місті п'ять років тому. П'ять років я була відсутньою через те, що важко хворіла. І кожен рік я повертаюсь сюди з душевним тремтінням, з хвилюванням, з любов'ю до цього унікального міста – унікального не лише в історії України, а й у історії Росії. Адже всі ми знаємо нашу спільну історію. Але хочу зазначити, що місто дуже сильно змінилось за ці п'ять років.

- **У кращий бік?**

У кращий. Здебільшого... (Сміється) Багато будівель відреставровано, відчувається, що йде робота. Місто набуває нового вигляду, який приходить на зміну «обшарпаному» пострадянському. Все ремонтується, відновлюється,

сєя новими фарбами. І, разом з тим, залишається своєрідний шарм – шарм старого повітового міста – особливо у центральній частині. І це чудово. Якщо б менше руйнували старі будинки, а більше відновлювали, реставрували... Мені відомо, що зараз реставрують чудовий Єлисаветградський театр. Тож все змінюється на краще, мені здається.

- **А яке місце наше місто займало у житті Вашого батька, Арсенія Олександровича? Адже відомо, що він хотів приїхати сюди разом з Вами, хоч, якщо я не помиляюсь, в нього й не вийшло це зробити. Чи повертався Ваш батько до міста після того, як змушений був покинути його?**

Він не був «змушений» його покинути, він його залишив через те, що хотів отримати освіту у столиці тодішньої держави - СРСР – у Москві. Це типова історія: талановитий провінційний юнак прагне кудись в центр, де вирує літературне життя, де є вищі навчальні заклади – тому він і поїхав. Але місто постійно залишалось у його душі, в його серці, у його пам'яті. І вже після війни, у 1955 році він відвідав його. Запрошував і мене, але я, через свій юнацький шал не надала достатнього значення його словам – бо коли ти молодий, ти ще не розумієш багатьох речей – і лише потім жалкувала, що не підтримала татову ідею – він приїхав сюди один. Зараз я розумію чому він запрошував мене у ці краї – батько мене сильно любив і хотів, щоб я розділила з ним його почуття до цієї землі, до цього міста.

- **Продовжуючи тему самоідентифікації Арсенія Олександровича, хотілося б дізнатись наскільки він відчував себе українцем, і чи відчував взагалі? Адже відомо, наприклад, що певний час він використовував псевдонім «Тарас Підкова». До того ж, готую-**

чись до нашого інтерв'ю й переглядаючи його поезії, я натрапив на одну з них, присвячену Григорію Сковороді...

Мені здається, що українцем за національністю він себе не відчував, тому що сім'я була польського походження, а його батько – Олександр Карлович уже вважав себе росіянином, до того ж у сім'ї спілкувались російською.

Хоча оточення безумовно було українським, тісними були й зв'язки між Тарковськими та Тобілевичами. Тому в своєрідному російсько-українському, і вже не польському – адже польською у сім'ї не говорили, мовному просторі «Асик» Тарковський існував до 1925-го року, коли він покинув місто.

«Тарас Підкова» – це, звичайно ж, данина Україні та його життю на цій землі, адже у одній із праць літературознавець Роман Любарський на основі аналізу словникового складу поезії Тарковського довів, що він використовував багато українізмів – фактично вживав українські слова в російськомовних віршах. А це свідчить про те, що українську мову він добре знав і що вона, так би мовити, «жила у нього на язичку». Він писав Назару Юрійовичу Тобілевичу у Київ, про те, що все ще може читати, хоч розмовляти українською вже розучився. Він і справді іноді читав книги українською.

А щодо Сковороди – то це було його захоплення з дитячих років, адже доктор Михалевич – українець, друг сім'ї та сімейний лікар, навчив тата любити творчість «старчика» Григорія Сковороди і у тата є кілька поезій, присвячених його пам'яті. Тож зв'язки справді значні. До того ж тато дуже любив це місто – як згадували на сьогоднішній конференції, у нього є кілька віршів присвячених Кіровограду. Це був його добрий янгол, його спогади, врешті-решт частина його життя...

– **Давайте поговоримо про іншого представника родини Тарковських, діяча без пере-**

більшення світового масштабу, про Андрія Арсенійовича. Розкажіть нашим читачам про те, якою він був людиною. Адже існують різні інтерпретації – зокрема кажуть, що він, принаймні на знімальному майданчику, був людиною дуже суворою, вимогливою, навіть деспотичною.

Чи це справді було так?

По-перше, характер кожної людини проходить різні стадії розвитку. У різні роки він змінюється – залежно від віку, роду занять, способу життя. Якщо в юності Андрій був дуже живим, рухливим, дотепним, то з віком його особистість змінювалась: він, як творча людина, часто заглиблювався у себе, відсторонювався від оточення щоб зосередитись на творчості, на ідеях, які він потім вкладав у свої фільми, свої сценарії. Що стосується роботи, то він з головою віддавався творчості. Так як кіно вимагає і художніх знань, і знання музики, і знання живопису, не кажучи вже про певні знання з акторського мистецтва – Тарковський володів ними усіма. Тому він не міг залишатись осторонь того, скажімо, які декорації перебувають у кадрі – хоч це й була робота інших працівників групи – він брав участь у всьому – викладав натюрморти, які мали потрапити в кадр, іноді сам щось розфарбовував чи підмальовував, відбираючи пензлик у декораторів. Є безліч спогадів про те, як він брав найактивнішу участь у всіх складових знімального процесу. А під час зйомок картини «Сталкер» він взагалі взяв на себе обов'язки художника, бо робота попередніх художників його не задовольняла.

Тож, звичайно, йому доводилось бути різким, адже знімальна група – це велика кількість людей, до якої входить не лише творча частина команди, а й робоча – освітлювачі, монтажники... І всіх цих людей потрібно об'єднати, об'єднати любов'ю до цієї роботи. Тому часом доводилось бути різким, вимогливим – це

необхідна частина режисерської професії.

– **Про смаки і вподобання Андрія Арсенійовича у кінематографі сказано і написано вже немало. Хотілося б поговорити про те, яку літературу він любив, кому з письменників надавав перевагу.**

Як я вже зазначала, протягом життя змінювався його характер, відповідно змінювались і його літературні вподобання. Був, наприклад, період (Андрій тоді вже був дорослою людиною, за його плечима було кілька знятих фільмів), коли він перечитав усі твори Толстого – це був один з його улюблених письменників. Він пройшов своєрідний період захоплення Толстим та проникнення у толстовський світ, толстовську філософію. Потім він поставив його томи на полицю та сказав, що це вже минуло. Одним з його найулюбленіших письменників був Достоевський. Адже він хотів зняти «Ідіота» Достоевського, у якому планував власноруч зіграти князя Мишкіна, хотів зняти картину про життя самого Достоевського, хотів зняти «Смерть Івана Ілліча» – цю стрічку потім зняв Кайдановський. Та й узагалі, багато його ідей потім було використано іншими режисерами... Андрій також дуже любив Томаса Манна, захоплювався усіма його творами. Хотів зняти і «Чарівну гору», і «Доктора Фаустуса»...

Тож у різні періоди у нього були різні захоплення.

– **Яка Ваша улюблена стрічка у Андрія Арсенійовича?**

Традиційне питання... (Сміється) Для мене всі його стрічки улюблені. Найглибше емоційно на мене діє його картина «Дзеркало», бо багато у чому цей фільм розповідає про життя нашої сім'ї. Хоча, як і будь-який високохудожній твір, є загальнолюдським. Це кіно про кожну сім'ю. Тож тамешні образи є більш узагальненими й не є калькою, скажімо з нашої матері чи будь-кого іншого.

- Чи доводилось Вам брати участь у зйомках фільмів, або, скажімо, написанні сценаріїв? Адже Андрій Арсенійович був так званим «оте-ром» – людиною, яка, здебільшого, і писала сценарій до фільму, і знімала його.

Ні, такого не траплялось. Але у багатьох фільмах Андрія я бачу своєрідні «привіти» для мене. По-перше, дівчинка у «Дзеркалі» – це я: вони десь знайшли акторку справді дуже схожу на мене і зшили їй костюм на основі світлин 45-го року. А коли Андрій почав знімати «Соляріс», і розпочав пошуки акторки, то сказав працівникам групи шукати дівчину схожу на мене. Для мене це дуже дорого та важливо, адже образ Харі у картині уособлює совість героя. Більше того, проблема людської совісті, гріховності та мук якраз і стоїть у стрічці на першому місці. І те, що я, у певному сенсі, стала прообразом сумління героя для мене дуже важливо. Пізніше, коли я побачила «Ностальгію», то зрозуміла, що дружина героя – просто викапана я: навіть зачіску я тоді носила таку саму. Тож, дякую Андрію, він мене не забував.

- Ваша сім'я перебувала у самому серці культурного життя не лише тодішньої Москви чи Росії, а й усього СРСР, тож число особистостей, що мають культовий статус на пострадянському просторі, з якими була знайома родина Тарковських просто вражає: це і Ахматова, і Цветаєва; Андрій Арсенійович навчався у одному класі з Андрієм Вознесенським, товаришував з Висоцьким, тісно співпрацював, принаймні під час написання сценарію «Сталкера», з братами Стругацькими...

Вам доводилось спілкуватись з кимось з цих людей? Яке враження про себе вони залишили?

На жаль у мене був дуже своєрідний характер – я була замкненою, сором'язливою, зануреною у власний світ і взагалі не була товариською. Можливо я пізніше про це й шкодувала, адже мій характер теж змінюється з віком – я стаю більш комунікабельною, хоч часом це й складно для мене. Я більше читала.

Наприклад, одного разу до Москви приїхала Ахматова. Вона зупинилась на знаменитій «ординці». Тато запросив мене відвідати її. Але я з ним не пішла – з цілого ряду причин. Я була дуже молодою, мені було соромно з'явитись перед Ахматовою – хто я така, та й навіщо це. Тато, здається дуже образився на мене, адже він хотів представити мене, пишався мною. А я думала «Що мені вдягнути?».

Я багато що втратила у житті. Я не була лінивою, але була недопитливою. Що ж до Андрія Вознесенського, Андрія Андрійовича (нині покійного – наше покоління йде з життя...), то він навчався у одному класі з братом і був навіть трохи мною захоплений. Присвятив мені якогось вірша, якого я кудись поділа... Пам'ятаю, там були такі рядки:

*Я пишу твой портрет,
За окном синева...*

І ще щось на кшталт «Из какого слепил алебаstra» - тобто мене хтось зліпив з якогось алебастру (*Сміється.*) Потім він, звичайно, став певним чином світською людиною – у них утворилась своя компанія – Ахмадуліна та інші, але це вже всім відомі факти, не буду їх переказувати.

Я була знайома з Василем Аксьоновим. Якось він запропонував мені сходити до театру «Современник», але я, звичайно ж, не пішла. (*Знову сміється*)

Тому, що я така людина, така... дуже... як сказати... не знаю яка. Ось така.

Звичайно ж, я багато з ким зустрічалась, і в тата у гостях був багато хто. Значне враження на мене справила зустріч з Паустовським. Тобто, не зовсім зустріч – у 48-му році тато пішов від своєї

другої дружини. Йому дали кімнату на Коров'ячому Валу – була така вулиця, зараз її уже майже немає – на її місці проходить траса. І там був Паустовський Костянтин Георгійович, до речі, уродженець України, киянин, чудовий письменник. Дуже визначна особистість для мене. Він справив на мене, тоді зовсім юну, незабутнє враження якоюсь своєю внутрішньою силою, навіть внутрішньою енергією та благородством.

- *Насамкінець, питання на злобу дня – без них теж не обійтись. Як Ви ставитесь до останніх подій у Росії, в тому числі й політичних, зокрема до переобрання Володимира Путіна... знову?*

Знаєте, звичайно ж, я громадянин Росії (*Посміхається*). І нас хвилює те, що відбувається... Але я не люблю говорити про політику.

Багато що нам не подобається, можу сказати так. Але, тим не менш, життя крокує вперед, Росія існує. Політики приходять та йдуть...

Знаєте, що казав з цього приводу тато? Політики, які керують державою, мають працювати так само як і всі люди - адже вони люди. І їхня робота – керувати країною, створювати для її жителів найбільш комфортні умови існування, але вони не повинні себе рекламувати, ми не маємо знати про них – вони мають залишатись за завісою своєї діяльності, працювати на благо. Тож хай працюють на наше благо, а там подивимось...

Робота влітку. Живий експеримент

Автор: Кожушко Ярослав, Васильєва Богдана, Колісніченко Ірина, Рожковський Ярослав

Частина 1.

Що головне для студента? Лише знання? Але якщо ми отримуємо диплом, то, особливо для роботодавця, необхідна і практика. Мабуть тому ще навчаючись у ВНЗ ми починаємо активно думати, а в період канікул шукаємо роботу.

Але чи легко студенту XXI століття знайти роботу у Кіровограді? Адже існує чимало способів: можна розмістити своє резюме в Інтернеті на сайтах пошуку роботи і чекати відповіді від роботодавця, можна переглядати газетні оголошення, зателефонувати до компанії, яка вас цікавить.

Проаналізувавши загальні тенденції можна сказати, що найпоширенішими вакансіями у місті Кіровограді є: менеджер з продажу, менеджер по роботі з клієнтами, торговий представник, системний адміністратор, оператор ПК, працівник торгівельної галузі, регіональний менеджер з продажу, провізор. Потреба в працівниках

за період 2005-2008 рр. коливалася: в 2005-2006 рр. зменшилася на 21%, в 2006-2007 рр. – навпаки, зросла на 17,6%, однак період 2007-2008 рр. характеризувався значним зменшенням потреби у працівниках майже на 70%. Потреба в робочій силі молоді в 2005 р. становила 51 особу, однак, починаючи з 2006 р. потреба в молодих працівниках знижується. Першопричиною можна назвати економічну ситуацію в країні, але не останню роль відіграє рівень професійної кваліфікації самої молоді.

Сучасному студенту без закінченої вищої освіти, є можливість влаштуватися на роботу. Звичайно, відразу на посаду керівника фірми чи чиновницьку посаду розраховувати ми не можемо, але є чимало інших професій де головним буде не скільки заробітна плата, як досвід роботи, уміння налагоджувати зв'язки з клієнтами, розуміння усієї відповідальності навіть незначного завдання. Адже потрібно підіймати-

ся та знати цінність кар'єрного росту. Наші студенти провели невеличке емпіричне дослідження: намагалися влаштуватися на роботу. Всі переглянуті оголошення та вибрані вакансії були підібрані з урахуванням знань та можливостей середньо статичного студента.

Частина 2.

Ви вважаєте, що кріпосне право відмінили ще в 1861 році? А щоб влаштуватися мангальщиком потрібно закінчити кулінарні курси? Ми не знаємо як в інших містах України, але в Кіровограді – це реально.

Командою студентів КДПУ на основі емпіричних досліджень (на власній шкурі) було проведено простий експеримент – можливість сезонного працевлаштування студента. Результати перевищували очікування – після 20 співбесід нас запросили на 12 вакансій, половина з яких хоч зі скромною, але як для студента 3-го курсу, достой-

ною зарплатою. Із запропонованого переліку робіт нам вдалося влаштуватися на вакансію вантажника до 3 організацій, розфасовниками до 2 супермаркетів, розклеювачів оголошень, поширювачами листівок, офіціантами до 4 закладів нашого міста та на ряд інших посад.

Конкретніше. В одному із кафе нам запропонували вакансію офіціанта з такими умовами роботи: «тиждень через тиждень», з 07.00 до 22.00 години, причому з «божественною» зарплатнею у 1300 грн. Це виходить що нам потрібно вставати о 05.30 годині ранку, щоб встигнути зібратися і доїхати до місця роботи до сьомої години, яка знаходиться на іншій стороні міста. Тобто на відпочинок нам відводить 5-6 годин, з розрахунком того, що цілий день ти виконуєш роль «принеси-подай». Із запропонованого переліку робіт нам вдалося влаштуватися на вакансію вантажника до 3 організацій, розфасовниками до 2 супермаркетів, розклеювачів оголошень, поширювачами листівок, офіціантами до 4 закладів нашого міста та на ряд інших посад. з розрахунком того, що цілий день ти виконуєш роль «принеси-подай».

Вдалося також працевлаштуватися кухарем-мангальщиком з робочим днем з 09.00 до 22.00 годин, та зарплатнею 40 грн. за день + 5% від загального замовлення. Нас навіть не питали про досвід роботи та санітарну книжку.

Як іноді красиво вміють писати оголошення «Хочете заробляти більше ніж сьогодні, заробляти стільки, скільки зможете, необмежений додатковий заробіток, навчання, робочі місця». Що зазвичай думає студент прочитавши це оголошення? Ми теж так подумали. Насправді це виявилось (барабанний дріб) продавець у тютюновому ларьку. Робочий графік із 08.00 до 22.00, по телефону пообіцяли зарплата «пристойна, на рівні міста». Вибачте, але ми не знали, що 1000 грн. пристойна зарплата на рівні міста.

Підбиваючи підсумки, хочеться зазначити, що про трудо-

вий договір і нормальну зарплатню мови не йшлося, нас взяли на «чесне слово». Причому у газеті з оголошеннями нам обіцяли золоті гори і поміркований графік роботи, як мінімум для студента.

«Дякуємо за можливість ефективного законного працевлаштування»!

Підводячи підсумки хочемо застерегти, що «Безкоштовний сир лише в мишоловці». Як не дивно ми стикалися і з випадками шахрайства. Простого, але досить ефективного, судячи з кількості ошуканих людей. Основними ознаками шахраїв можна вважати: обіцянки високої заробітної плати за легку роботу; відсутність конкретної інформації відносно самої роботи, а всі деталі – на співбесіді; якщо мова йде про закупівлю матеріалів ще до затвердження.

Досить часто можуть попросити заплатити за досить примарний телефон роботодавця, який нібито після того як ви зателефонуєте призначить співбесіду. При цьому якщо роботодавець просто ігнорує Ваш дзвінок, чи не захоче призначити співбесіду, ніхто не поверне ваші гроші. Прекрасна половина людства може стикнутися із ситуацією, коли їх попросять працювати у сумнівному бюро знайомств. Тож будьте уважні і обережні. Перевіряйте в Інтернеті, довідниках назву компанії указаної в оголошеннях, читайте відгуки (які дуже часто можуть вам допомогти). Гарантією того що вам заплатять, може бути трудовий договір, який потрібно уважно прочитати та з'ясувати усі незрозумілі положення.

ВАЖЛИВО

Факультет історії та права запрошує студентів та викладачів взяти участь у виставці художніх робіт. Для участі потрібно бути просто людиною і, що важливо, мати готові власні роботи (картини, художні фотографії), якими ви хочете поділитися з іншими людьми.

Останній термін зв'язку з кураторами проекту 20 листопада. Куратори проекту: Колісниченко Ірина, Васильєва Богдана (37 гр.).

**НЕ ХОВАЙТЕ СВОЇ
ПРЕКРАСНІ РОБОТИ ПО
ЗАКУТКАМ, ПОДАРУЙТЕ
НАМ РАДІСТЬ
СПОГЛЯДАННЯ ЗА ВАШИМ
МИСТЕЦТВОМ.
ПОКАЖЕМО ВСІМ, ЩО
ІСТФАК КРАЩИЙ У
ВСЬОМУ!**

P.S. Шановні студенти нагадуємо вам, що з електронною версією газети ви завжди зможете ознайомитися на сайті факультету історії та права та на блозі кафедри філософії та політології.

Якщо вам не сподобалися статті і ви вважаєте, що можете написати краще, редколегія з радістю прийме вашу ініціативність та перегляне всі статті, які ви запропонуєте.

Більше того, ми будемо раді вітати вас із новими ідеями рубриками та статтями.

АДРЕСА БЛОГУ

<http://kafedrafil.wordpress.com/>

Ян Вермеєр. Концерт.

Рембрант. Автопортрет

Світ вишуканого мистецтва. Дорого і ... небезпечно

Автор: Дмитренко Олена

У новорічну ніч 2000-го року через світловий ліхтар на даху музею Ашмолеан в Оксфорді у залу з картинами імпресіоністів була кинута димова шашка. Під прикриттям димової завіси, що зробила абсолютно безпорадними камери стеження, людина в протигазі спустилася по мотузці вниз. Доки охорона викликала пожежників і намагалася зрозуміти, що до чого, злодій схопив пейзаж Сезанна вартістю 4,7 мільйона доларів і так само, через дах, зник зі своїм видобутком у святковій ночі. Так було скоєно перше, але, на жаль, далеко не останнє музейне пограбування XXI століття.

Музейна крадіжка – ремесло давнє. Однак свого розквіту воно досягло у другій половині XX століття, коли почався «музейний бум», а багаті американські і японські колекціонери підняли ціни. Так якщо в 1950 році картини імпресіоністів не дотягували до 10 000 доларів, а Пікассо коштував трохи більше п'яти, то всього через десять років рахунок пішов на сотні тисяч доларів. До початку

сімдесятих було подолано мільйонний рубіж, а зараз нікого не дивує ціна в сто чотири мільйони, які невідомий колекціонер заплатив на аукціоні «Сотбіс» за «Хлопчика з трубкою» Пікассо в 2004 році.

Бостонський музей Ізабелли Гарднер зовні – трохи дивна будівля, всередині – венеціанський палац XV століття. Чудовий внутрішній двір. Безодня смаку і неймовірна кількість шедеврів світового рівня, навіть без урахування вкрадених картин. Один автопортрет молодого Рембранта чого вартий! А вкрали-таки безцінні шедеври мистецтва, які ФБР спробує знайти завдяки оголошеній винагороді. Прокуратура повідомила, що готова запропонувати імунітет від кримінального переслідування людям, які допоможуть виявити слід викрадених творів мистецтва. Сам музей оголосив про те, що виплатить винагороду в розмірі 5 мільйонів доларів за інформацію, яка допоможе в пошуку викрадених полотен. У разі, якщо надана інформація допомо-

же знайти лише частину шедеврів, інформатор отримає частину від заявленої винагороди пропорційно ринковій вартості експонатів які вдасться знайти. Крадіжка з музею Ізабелли Стюарт Гарднер була здійснена 18 березня 1990 року. Майже о пів на другу ночі двоє зловмисників, одягнені у форму поліцейських, попросили охорону впустити їх в приміщення для термінового дзвінка. Після того, як двері всупереч правилам музею були відкриті, злочинці знешкодили охоронців. За 81 хвилину, проведеною в стінах будівлі, їм вдалося вирізати з рам і винести з трьох залів роботи Рембрандта, Яна Вермеєра, Едгара Дега і Едуара Мане.

На сторінці ФБР, присвяченій крадіжці з бостонського музею, вартість викраденого оцінюється в 300 мільйонів доларів. Агентство AP наводить іншу оцінку – півмільярда доларів. З описом справи про крадіжку можна ознайомитись на сайті ФБР, а нижче подано список викрадених картин.

Художній ринок став інтернаціональним і досяг величезного розмаху: щорічно тільки через аукціонні будинки проходить більше 700 000 предметів.

Збірний образ злодія-виконавця, який, власне, і робить крадіжку, намалювати складно. Ну що може бути спільного в американського професора-мистецтвознавця, який викрав манускрипти з позначками Петрарки з бібліотеки Ватикану, з колишніми офіцерами НДР, які озброївшись «калашниковими», грабували музеї в Боснії та Хорватії? Або у монаха-бенедиктинця, який вкрав 26 гравюр Дюрера зі своєї обителі, з «силачами» (як їх охрестила поліція), які виламували в церквах триметрові вівтарі і на перевірку виявилися бандою німецьких медсестер? Мабуть, тільки одне – не обмежена ніякою мораллю пристрасть до наживи. Злодій, мистецтвознавець, хариз-

матична людина... На жаль, завдяки кінематографу ці слова звучать для нас як синоніми. Багато хто вважає злодіїв «мистецтва» якимись романтичними героями. Звичайно важко встояти перед чарівністю Пітера О'Тула, Шона Коннері, Пірса Броснана та інших зірок, що зіграли інтелігентних викрадачів шедеврів. Реальність набагато жорстокіша голлівудських мрій. Крадіжка творів мистецтва – це не пригода з любові до мистецтва, а насамперед аморальний та, на жаль, прибутковий бізнес.

ОПИС КАРТИН, УКРАДЕНИХ З БОСТОНСЬКОГО МУЗЕЮ ІЗАБЕЛЛИ ГАРДНЕР, ЗА ЗНАХІДКУ ЯКИХ ПРИЗНАЧЕНА ВИНАГОРОДА:

1. VERMEER, THE CONCERT; Oil on canvas, 72.5 x 64.7 cm
2. REMBRANDT. Oil on canvas, 161.7 x 129.8.

3. REMBRANDT, SELF PORTRAIT.
4. REMBRANDT Oil on canvas, 131.6 x 109 cm.
5. MANET, CHEZ TORTONI; Oil on canvas, 26 x 34 cm.
6. GOVAERT FLINCK, LANDSCAPE WITH AN OBELISK , Oil on an oak panel, 54.5 x 71 cm.
7. DEGAS, THREE MOUNTED JOCKEYS 30,5x24 cm.
8. DEGAS, PROGRAM FOR AN ARTISTIC SOIREE; Charcoal on white paper, 24.1 x 30.9 cm.
9. DEGAS, PROGRAM FOR AN ARTISTIC SOIREE 23,4x30 cm.
10. DEGAS, LA SORTIE DU PELAGE, pencil and water color on paper, 10 x 16 cm.
11. DEGAS, CORTEGE AUX ENVIRONS DE FLORENCE, pencil and wash on paper, 16 x 21 cm.

(<http://forum.artinvestment.ru/>,
<http://www.interpol.int/>,
<http://www.fbi.gov>)

Студентські конференції: листопад 2012 року

Назва конференції	Місце проведення	Deadline	Область наук	Хто може брати участь	Результат
Заочна конференція «Research Journal of International Studies VIII»	Росія	31.10.12	Історія, філософія, право, соціологія, політичні науки, культурологія	аспіранти, викладачі вузів, студенти, особи, які мають вчений ступінь, політики, Росії, країн СНД і далекого зарубіжжя.	Стаття
V Студентська міжнародна заочна конференція «Наукове співтовариство студентів XXI століття»	Росія_(Новосибірськ)	08.11.12	Історія, філософія, політичні науки соціологія	надає можливість опублікувати свої наукові досягнення студентам	Стаття, сертифікат про участь в конференції (за бажанням)
VI Міжвузівська науково-практична конференція «Людина і політика: актуальні проблеми сучасності»	Україна (Кіровоград)	01.11.12	Філософія, політологія, соціологія	надає можливість опублікувати свої наукові досягнення студентам	Стаття
Науково-практична конференція «Актуальні проблеми національного законодавства»	Україна (Кіровоград)	23.11.12	Право	надає можливість опублікувати свої наукові досягнення студентам	Стаття

Варто переглянути. Гарячі прем'єри літа та осені

Автор: Манько Євгеній

Прометей

13 років підготовки, 250 мільйонів доларів, задум без перебільшення Всесвітнього масштабу, Шарліз Терон, найкращі сценаристи Голлівуду, і обіцянки показати нам щось, чого ми ще ніколи не бачили... Так, Ви не помилились, хтось знову атакує територію Джеймса – Короля Всесвіту – Камерона і намагається здійснити замах на його мегауспішну історію про плем'я вічно синіх індіанців та одного морпіха. Але на цей раз погрози не звучать так жалюгідно, як у більшості подібних випадків, тому що на герць Камерона викликає напевно єдиний гуманоїд у галактиці, якому під силу здійснити задумане – Рідлі Скотт. І нехай останнім часом людина, яка подарувала нам «Чужого» заявляла про себе лише посередніми «Робін Гудами», не дайте старому лису себе одурманити! Дідусь Рідлі ще обов'язково себе покаже. Може «Прометей» режисера і не подолає фантастичну касу «Аватара», але, судячи з потойбічно крутого трейлера, вих мозку Вам просто гарантовано. У найкращому сенсі цього слова.

Диктатор

Взагалі-то, мені, як студенту спеціальності політологія не варто було б писати про цей фільм – він неполіткоректний, етично суперечливий та потенційно образливий для туніських біженців... Але, заради всього святого, це ж Саша Барон Коен (тільки не варто прикидатись, що Ви не дивились «Борат», добре?), який знущається з однобічного розуміння Західними суспільствами авторитарних держав Сходу!!! Що може бути краще?! Ну гаразд, багато що, але судячи з промо-роликів фільм буде не дуже сумним

Відважна

Задум про дівчинку, яка бере у руки своє життя щоб змінити власну - нудну і визначену наперед долю новим не назвеш. Стилістика анімації, судячи з трейлерів особливою оригінальністю теж не відрізняється. Але ж це «Ріхар», колеги! Не хочеться вірити, що люди, які подарували нам «Волл-І», «Вгору» та «Історію іграшок» можуть підвести. Зовсім

не хочеться. А ще мені просто подобаються руді.

Хижа у лісі

У всіх сферах життя існують неписані правила, і кінематограф – не виключення. Наприклад, режисер може випустити лише один хороший фільм за раз. Невідомо про що думав Джосс Уедон, коли паралельно з соковитими та видовищними «Месниками» подарував світу «Хижу в лісі» – картину, якій судилося, судячи з рецензій, похоронити під собою руїни низькопробних фільмів жахів останніх років, але це точно не був продуманий крок. Та хай що тепер зроблять з Джоссом роззлючені режисери-профани ми будемо пам'ятати його як вічний символ Режисера, який Умів Знести Глядачам Дах. А ще, на знак поваги, ми будемо дивитись його фільм. Правда ж?

Пара-Норман

Хай живе пластилінова анімація! (Або стилізація під неї!) Хай живе готика! (Навіть настільки химерна!) Хай живе постмодернізм! (Особливо в частині ламання штампів!) Хай живе гумор! (А Барзо такий, що поєднує готику, постмодернізм та пластилінову анімацію!) Судячи з усього, все вищезазване нам подарує анімаційний фільм «Пара-Норман», який вийшов на екрани у другій половині серпня. Втім, якщо чесно, моє серце він почав завойовувати вже після ознайомлення з епіграфом – «You don't become a hero by being normal»

Темний лицар: Відродження легенди

У багатьох народів світу існують вірування про особливий магичний характер високосних років. Скидається

ся на те, що ці вірування знаходять своє підтвердження. Коли ще могла скластись ситуація, за якої один з небагатьох справді цікавих режисерів у сучасній індустрії (до певної міри навіть пробачте за нецензурне слово, «артхаусний») отримав на руки чудовий набір акторів та повний карт-бланш? Щоправда, така ситуація трохи лякає, як лякає, наприклад, ідея посадити Леонардо да Вінчі керувати Великим адронним колайдером, але ми мусимо ризикнути. Особливо, зважаючи на те, що обидва результати цього експерименту звучать однаково фантастично – або Крістофер Нолан зніме поганій фільм (пф-ф-ф...) або він зніме сьоме (СЬОМЕ!!!) підряд чудове кіно.

Нестримні 2

Взагалі-то я не хотів йти на цей фільм. М'язистий бойовик, мінімум мозкової роботи, максимум вибитих мізків ворогів на екрані. Але потім мені на очі потрапив список акторів, що беруть участь у зйомках – Арнольд Шварценегер, Сильвестр Сталоне, Жак Клод Ван-Дамм, Джейсон Стетхем, Брюс Вілліс, Джет Лі, Чак Норріс... Це ж ідеальний фільм, яким я уявляв його у вісім років!!! До того ж, хто наважиться не піти на фільм, де знімається Чак?..

Напролом

2079-ий. Орбітальна в'язниця. Масова втеча. Дочка президента. Скажений і скажено харизматичний рятівник. Сотні божевільних в'язнів. Жодного шансу на успіх. Сексистський гумор. Ви вважаєте, що це масове кіно? Я вважаю, що це круте кіно.

Неймовірний страх усього

Психоделічна історія автора кримінальних детективів, який випадково перетворюється на дитячого пи-

сьменника і страждає від безлічі химерних комплексів повинна розвеселити Вас, змусити задуматись над власним життям, а ще зробити мій список менш мейнстрімовим. Поряд з «Третім зайвим», «Неймовірний страх усього» - одна з найбільш багатобачуючих комедій літа.

Космополіс

Нехай поки що нічого не зрозуміло з сюжетом, нехай у фільмі знімається Роберт Паттінсон, нехай це все серйозно попахує снобістською елітарністю, але надія є. Її дає нам незвичайний і захоплюючий акторський склад, атмосфера «нереальності реальності», місце у конкурсній програмі Каннського кінофестивалю та обіцянка зняти перший фільм про **наше**, XXI століття. Будемо сподіватись на краще.

Згадати все

Це екранізація твору Філіпа К. Діка. Особисто для мене однієї цієї обставини цілком достатньо для того, щоб днювати і ночувати під кінотеатром. Вас можуть зацікавити ще й небачені спецефекти, яскраві

екшн-сцени, Кейт Бекінсейл або Колін Фарелл (залежно від того, якої Ви статі), концепція «чужої особистості» та пам'ять про старий добрий бойовик вісімдесятих років з Залізним Арні у головній ролі.

Насамкінець, хотілося б сказати, що кінопора зараз, судячи з усього дуже гаряча – по-перше, масовий наступ у напрямку якісної фантастики (я вже казав про «Прометей» Рідлі Скотта?), а по друге, влітку, на щастя, не вийшло чергове продовження «Сутінок». Звичайно ж, мені не вдалось приділити достатньо уваги усім гідним картинам, але саме на вищеназвані фільми я чекаю найбільше. Сподіваюсь усі вони виправдають і перевершать наші очікування. Поживемо – побачимо.

У будь якому разі, шановні читачі, хочу нагадати вам, що життя створене не для перегляду фільмів. Воно створене для шалених розваг, романтичних пригод, курортних романів, купання, туризму, здорового способу життя, тренувань, читання, фруктів, овочів, морозива, квітів, танців, розлучень, зустрічей, зірок, моря, сварок, спеки, довгоочікуваних дощів, неочікуваних злив, мрій, бродячих тварин, вуличних музикантів, побитих колін, нафарбованих губ, куців на дахах, квакання жаб у озерах, різнокольорових суконь, чорної землі, пилу, спраги, крижаної води, високих гір, ранкової рибалки, смаженої риби, спаленої шкіри, вогнищ, наметів, гітар, страху темряви, купання в росі... Життя створено для Життя. Тож, для початку, просто живіть! А якщо залишиться час, заглядайте до кінотеатру.

God bless the Queen!

ВПАЄМО !!!!

З Ювілеєм !!!

Факультет історії та права вітає
Цигульську О. М. з ювілеєм:

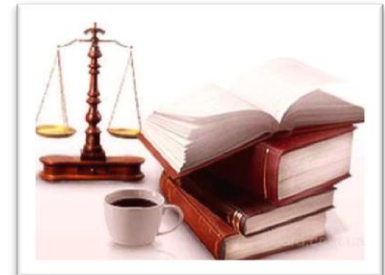
Ваші роки - то Ваш скарб,
їм ціни немає,
Кожен рік багато варт,
Всі про це ми знаєм,
Вашу мудрість знаєм ми,
Цінімо Ваш досвід,
Шана в Вас поміж людьми
і поваги досить
Тож прийміть уклін від нас,
Щирі слова шани,
Всякий день й усякий час
Гордимось ми Вами!

З Днем Учителя!!!

Прийміть вітання найкращі наші!
Побажання в цей Святковий
День,

Щоб від життя була завжди лиш
радість,
А ще – любов і шана від людей.
Бажаємо Вам багато літ прожити,
Душею й серцем молодіти,
Щоб щастя й радість Вас не
минали,
Щоб Ви постійно гарний настрій
мали.
Щоб злагода, мир панували у
хаті,
Були Ви здорові, достатком
багаті.
Хай шлях Ваш буде світлим,
А все життя, мов той кришталю
Прекрасним, ніжним, чистим.
Тож не старійте і не знайте
В житті ні смутку, а ні бід,
Живіть щасливо до Ста літ

З Днем Юриста!!!

Закони складені у папки.
У кодексах якісь закладки
У голові – якісь статті
І захист права на меті.
Якісь питання? Йдем до суду.
Проблеми? Вирішать!
Не буде!
Коли до справ взялись вони -
Феміди дочки і сини.
Вони уміють, знають, хочуть
І роблять!
(Хоч би не зурочить).
Ще й так, що їх авторитет
Зростає зразу аж на метр
Все відповідно до канонів
І згідно приписів закону
Та згідно іміджевих справ.
Щоб лиш оклад весь час зрос-
тав...
І щоб серйознішали теми,
Щоб швидше зватися "партне-
ри..."
Та все ж найкраща із цих рис,
Це скромно зватися – Юрист.

Вісник
істфаку

Головний редактор та відповідальний за випуск:
Дворак І. Я.

Коректор:
Незаймай О. О.

Редколегія та автори:
Манько Є., Дмитренко О., Колісниченко І., Васильєва Б., Кожушко Я., Рожковський Я., Савич К., Чигирин Д.,
Хачатрян А., Веріч Ю., Кругляк М.

М. Кіровоград, вул Шевченка, 1, факультет історії та права